

РЕШЕНИЕ

№ 12849

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 64 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ ЦВ. СЛАВОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА Гражданско дело № 20211110170855 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.124 ГПК.

О. Д. О. е предявил срещу „Р.“ ЕООД искове по чл.200 КТ за сумата от 35000 лева – обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука от 11.12.2020г., при която е причинена полифрагментна фрактура на петната кост на левия крак, ведно със законната лихва от 11.12.2020г. до окончателното плащане и за сумата от 207,40 лева – обезщетение за имуществени вреди от трудова злополука от 11.12.2020г., изразяващи се в разходи, свързани с болничен престой и платени средства за консумативи – поставени остеосинтезни материали, ведно със законната лихва от 16.12.2020г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че бил назначен при ответника по трудов договор от 04.11.2020г. на длъжността „общ работник строителство“. На 11.12.2020г. изпълнявал служебните си задължения на строителен обект „Изграждане на жилищен комплекс Р.П.“, р- н „Витоша“, гр. София, като помагал при извършване на кофражни работи. Движел се по изнесената работна площадка, която поддала, вследствие на което ищецът паднал от височина на ниво втори етаж и травмирал левия си глезен. Събитието било признато за трудова злополука по чл.55, ал.1 КСО с влязло в сила разпореждане на ТП на НОИ от 03.08.2021г. След извършеното разследване на злополуката било установено, че работодателят не е предприел необходимите мерки за предотваряване на риск от падане по време на полагане на армировка на второ етажно ниво. В деня на злополуката ищецът се прибрал у дома, за да се възстанови. След като болките се усилили, на 13.11.2020г. посетил лекар – травматолог. Установило се, че вследствие на падането е получил полифрагментна фрактура на петната кост на левия крак. Бил подложен на операция, при която била извършена фиксация с поставяне на остеосинтезни материали. На 16.12.2020г. бил изписан от лечебното заведение и му било назначено медикаментозно лечение в домашна обстановка, придвижване с помощни средства (патерици) и му била поставена гипсова имобилизация за срок от 30 дни. Поради полученото при злополуката увреждане ищецът бил неработоспособен за срок от 180 дни. Ищецът търпял и продължавал да търпи болки и затруднения в ежедневието си. Било затруднено извършването на елементарни хигиенни навици, като разчитал на помощта и грижите на своите близки. Ищецът не бил напълно възстановен - периодично се оплаквал от по – силни болки в травмирания крайник и движенията му не били възобновени в пълен

обем. Направил разходи, свързани с болничния престой и заплатените средства за консумативи – поставените му остеосинтезни материали.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва иска. Направил е възражение за проявена от ищеца груба небрежност поради това, че ищецът не спазил правилата по проведения инструктаж, като бил избързал и се придвижил по една от небезопасните работни площадки. В същия ден ищецът отказал да бъде транспортиран в лечебно заведение. С цел финансово подпомагане на ищеца чрез бригадира Мариян Любенов ответникът предал на ищеца сума в общ размер от 2000 лева, както следва : на 11.12.2020г. – сумата от 1200 лева, на 18.12.2020г. – сумата от 400 лева и на 23.12.2020г. – сумата от 400 лева. С отказа си веднага след инцидента да бъде транспортиран в лечебно заведение ищецът допринесъл за влошаване на състоянието си, защото случаят му налагал спешна медицинска намеса. Позицията се на обстоятелството, че първият болничен лист е издаден на 14.01.2021г. и при условие че инцидентът е настъпил на 11.12.2020г., се налагал изводът, че е възможно след инцидента да са настъпили други наранявания без причинна връзка с процесното събитие.

Софийският районен съд, след като взе предвид предявените искове, възраженията срещу тях и доказателствата по делото намира следното:

Страните не спорят, а и от събраните по делото писмени доказателства се установява, че по трудов договор № 2020/11 – 717/04.11.2020г. ищецът О. Д. О. е бил назначен при ответника „Р.“ ЕООД на длъжността „общ работник строителство“.

От разпореждане № 30617 от 03.08.2021г. на ТП – гр. София на НОИ се установява, че на 11.12.2020г. ищецът е претърпял трудова злополука по чл.55, ал.1 КСО по време и във връзка с извършваната работа – изпълнение на кофражни работи на строителен обект.

Установява се, че трудовата злополука е настъпила, докато ищецът е изпълнявал служебните си задължения на строителен „обект Р.П.“, р- н „Витоша“, гр. София. Ищецът е помагал за премахване на кофраж на втори етаж на обекта. Бил е стъпил върху изнесена строителна площадка, която поддала и ищецът паднал от височина от около 2 - 3 м. Този механизъм на злополуката не е спорен, той е отразен в разпореждането на ТП на НОИ, с което се признава трудовият ѝ характер. Установява се и от показанията на разпитаните по искане на ответника свидетели - Кристиан Спасов и Митко Силянов, които се кредитират от съда в посочената част като съответни на останалите доказателства по делото.

Ответникът възражава за проявена от ищеца груба небрежност. Груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 КТ е неполагане на дължима грижа, която би положил и най – небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия – при проявена от работника липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност /в този смисъл постановеното по реда на чл.290 ГПК решение № 291 от 11.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 951/2011 г., IV ГО/.

В случая за да обоснове проявена от ищеца груба небрежност, ответникът се позовава на това, че техническият ръководител на строителния обект – инж. Кристиан Димитров Спасов е инструктирал работниците от строителната бригада, в т.ч. и ищеца, да не стъпват на изнесените работни площадки, докато не бъде проверена тяхната безопасност. За доказване на възражението по чл.201, ал.2 КТ по делото са събрани показания на доведени от ответника свидетели.

В показанията си техническият ръководител Кристиан Спасов съобщава, че месец преди инцидента е провел инструктаж на бригадата, която се занимавала с кофражна дейност, в т.ч. и на ищеца. При инструктажа свидетелят предупредил служителите от бригадата, в т.ч. и ищеца, да не стъпват върху и да не използват спомагателната площадка, изнесена извън очертанията на сградата, докато не се провери дали е достатъчно добре обезопасена. В деня на инцидента ищецът стъпил върху изнесената работна площадка, докато помагал за

премахване на кофраж върху една от колоните, която се намирала в близост до строителната площадка. Площадката се обезопасявала с метални подпори и в случая е била обезопасена по посочения начин. Свидетелят предупредил работниците да проверят дали някой работник не е премахнал някоя метална подпора, с което да се е нарушила безопасността на работната площадка. Работниците имали задължение да слязат на долния етаж и да проверят дали площадката е обезопасена. Към момента на инцидента ищецът и други работници били заети с отвинтване на гайки на колоната и двамата били стъпили на изнесената площадка и последната паднала. Ищецът не бил спазил дадената му от свидетеля инструкция, като стъпил върху спомагателната площадка, без да се увери, че е безопасно. В деня на инцидента на първия етаж на строителния обект се свалял кофража на плочата. Работниците на първия етаж нямали задължение да премахват подпорите на спомагателната площадка. Посочва, че по обектите навсякъде се слагат парапети, като не си спомня дали на конкретната изнесена площадка е имало парапет.

Свидетелят Митко Силянов, който работи като „кофражист“ при ответника, посочва, че е станал свидетел на процесния инцидент. Техническият ръководител – Кристиян Спасов, инструктирал работниците да стъпват само върху бетона, докато се сваля кофражът на долния етаж. Премахвали се подпори и греди. На строителния обект бил поставен парапет, за да не се стъпва извън плочата. Предполага, че ищецът е стъпил след парапета.

Съдът приема за противоречиви така събраните свидетелски показания. Значителни несъответствия се установяват в показанията на свидетелите относно съдържанието на дадените от техническия ръководител Кристиян Спасов инструкции към работниците на строителния обект. При разпита си техническият ръководител Кр. Спасов посочва, че дадената от него инструкция не се е отнасяла до абсолютна забрана за стъпване върху спомагателната площадка, а до това да не се стъпва върху нея, без работникът да се убеди, че това е безопасно или преди обезопасяването ѝ. В друг смисъл са показанията на свидетеля Милко Силянов, който съобщава, че техническият ръководител Кр. Спасов е дал указания да не се стъпва върху спомагателна площадка, докато се премахва кофражът на първия етаж. Съдът приема, че при това положение по делото не е изяснено по категоричен начин за какво поведение е бил инструктиран ищецът, така че да се направи безспорен извод за това, че е нарушил конкретно дадена от работодателя инструкция за определено поведение с оглед обезпечаване на собствената си безопасност. Стъпването върху спомагателната площадка от ищеца е било в пряко изпълнение на възложената дейност по премахване на кофраж, вкл. и на колони в близост до спомагателната площадка, когато е настъпил и процесният инцидент. Не може да се вменява задължение на работника/служителя да следи за безопасността на конструкцията. Задължението за осигуряване на безопасност при конструкцията при работа на височини е на работодателя съгласно разпоредбата на чл.64 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, която норма изисква работните платформи, проходните мостове и стълбите в границите на строителната площадка се оразмеряват така, че да имат достатъчна здравина и да се обезопасяват и използват така, че да предпазят хората от падане или от падащи предмети. Възлагането на конкретните служебни задължения от страна на работодателя (и лицата, чрез които действа) следва да се извършва, след като работодателят се убеди, че е осигурил безопасни условия за изпълнението им в съответствие с общото му задължение на чл.127, ал.1, т.3 КТ. Предвид изложеното е недоказано възражението за проявена от ищеца груба небрежност.

От заключението по съдебно – медицинската експертиза, което се кредитира от съда съгласно чл.202 ГПК, се установява, че вследствие на трудовата злополука ищецът е получил травматично увреждане на задния ходилен отдел с мнофрагментно счупване на лявата петна кост. Проведено е оперативно и медикаментозно лечение. След инцидента ищецът е изпитвал силни болки, в началото отокът е нараствал и ищецът продължително

време се е придвижвал с помощни средства, без да стъпва на ходилото. Амбулаторното лечение е било свързано с продължително ходене с помощни средства. Приемал е антикоаголант. След операцията засегнатият крайник е бил имобилизиран с гипс. Към датата на извършения от вещото лице преглед на ищеца е установено, че походката му е накуцваща, като изпитва затруднения при опит да ходи само на пети, или само на пръсти. Вещото лице е посочило, че във функционално отношение е необходима упорита рехабилитация за възстановяване или подобряване на дефицита в проно – супинацията в субталарната става и походката. Предстои изваждане на спонгиозния винт при желание на пострадалия. Вещото лице е констатирало, че костта е наместена добре и фрактурата е зараснала в добра анатомична позиция за средно статистическия срок от 6 месеца, за който период ищецът е бил в отпуск при временна неработоспособност. Във функционално отношение възстановяването не е завършило. Все още ищецът не може да ходи само на пета или само на пръсти поради слабост на мускулите от трите групи на подбедрицата. Необходимо е прилагане на рехабилитация, физиолечение и балнеопроцедури. Вещото лице е посочило, че предвид типа на травматичното увреждане, проведеното лечение, направените рентгенографии по време на прегледа и резултатите от тях прогнозата за здравословното състояние на ищеца е добра. Възможно усложнение в средносрочен план по статистически данни (около 3,3 % от пострадалите) е дегенеративният артрит на субталарната става.

Разпитаният като свидетел Вълко Илиев, дядо на ищеца, съобщава, че на 11.12.2020г. след падане от скеле ищецът си счупил крака. Свидетелят се грижел за него за период от около 4 – 5 месеца след инцидента, в който период ищецът не можел да стъпва на увредения крак. След това започнал да се придвижва с патерици. Към момента на разпита ищецът вече ходил самостоятелно с известни затруднения, като имал малко изкривяване на крака и походката му била променена. Започнал да ходи самостоятелно след около година след инцидента. Свидетелят му направил стойка, която да задържа крака му вдигнат. За ищеца се грижили близки роднини. След инцидента ищецът не работел, помагал на свидетеля при отглеждане на животни, но физическото му състояние не позволявало да се включи активно в работата. Съдът кредитира показанията на св. Илиев въпреки възможната му заинтересованост (чл.172 ГПК), защото показанията му съответстват на останалите доказателства по делото. Единствено съдът не възприема с доверие съобщения от св. Илиев 1 - годишен период, който е бил необходим на ищеца да възстанови походката си. От събраните други доказателства по делото (заключение по СМЕ и болничните листове) се установява, че този период е бил 6 - месечен.

Не може да се приеме възражението на ответника, че ищецът е допринесъл за влошаване на здравословното си състояние, след като не е потърсил медицинска помощ непосредствено след настъпване на инцидента. От заключението на вещото лице (отговор на последния въпрос) се установява, че операцията е извършена в условията на отложена спешност и отлагането на операцията с няколко дни не се е отразило на лечебно – възстановителния период. По възражението на ответника, че ищецът не е провеждал рехабилитация, следва да се посочи, че такова възражение не е въведено своевременно в срока по чл.131 ГПК, поради което е преклудирано на основание чл.133 ГПК и не подлежи на разглеждане.

Съгласно чл.200, ал.1 КТ работодателят отговаря имуществено за вреди от трудова злополука, довели до неработоспособност или смърт на работника. Обезщетението за претендираните неимуществени вреди от трудова злополука се определя от съда по справедливост - чл.52 ЗЗД, вр. чл.212 КТ. Относитими към тази преценка са характерът и видът на увреждането, продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, перспективата и трайните последици, продължителност и интензивност на претърпените болки и страдания, конкретните отражения на уреждането в бита на пострадалия работник и др.

Предвид установените по – горе обстоятелства съдът съобразява тежестта на увреждането – многофрагментно счупване на лява петна кост, което е причинило затруднение в движението на единия крайник за продължителен период от време – 6 месеца. Съдът взема предвид и характера на лечението – оперативно, след това което е поставена гипсова имобилизация. В продължителен период от време ищецът се е придвижвал с помощни средства. В периода до пълното си възстановяване ищецът е бил затруднен в битово – хигиенното си обслужване, в свободното си придвижване и се е нуждал от помощ при извършване на рутинни ежедневни дейности. Следва да се отчете и че свободното движение на засегнатия крайник не е възстановено в пълен обем (ищецът не може да ходи само на пета, или само на пръсти), като прогнозата за пълното възстановяване от получената травма е добра. В случая не следва да се цени посоченото в заключението на вещото лице, че статистически в 3,3 % от случаите е възможно ищецът да получи като усложнение дегенеративен артрит на субталарната става. Подобно усложнение би било експес – ново основание за обезщетение за вреди от същото събитие, поради което възможните усложнения не са предмет на настоящото дело. При така обсъдените обстоятелства съдът приема, че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди е в размер на 20000 лева.

Поради недоказано възражение за проявена от ищеца груба небрежност няма основание за намаляване на обезщетението на основание чл.201, ал.2 ГПК. При това искът за обезщетение за неимуществените вреди следва да се уважи до сумата от 20000 лева, ведно със законната лихва от 11.12.2020г. (дата на настъпване на злополуката) до окончателното плащане и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер.

По иска за обезщетение за имуществени вреди по делото се доказва, че ищецът е направил разход за лечение по повод травматичните увреждания вследствие на трудовата злополука в размер общо на 207,40 лева, видно от приетите като доказателства фактура № 4000005661/16.12.2020г. и касов бон за заплащане на сумата (л.22 от делото). Съдът приема за доказано по делото, че с цел финансово подпомагане на ищеца и за покриване на разходите му за лечение по повод процесната злополука ответникът е предал на ищеца сума в общ размер от 2000 лева, като сумата е предадена на ищеца поетапно – веднъж в размер на 1200 лева и два пъти в размер на по 400 лева. Сумите са били предадени от ответника на колега на ищеца – Мариян Любенов, за което по делото са приети като доказателства разходни касови ордери (РКО от 11.12.2020г. за сума в размер на 1200 лева, РКО от 18.12.2020г. за сума в размер на 400 лева и РКО от 23.12.2020г. за сума в размер на 400 лева). Така получените от Мариян Любенов суми са били предадени лично на ищеца или на членове на неговото семейство от името на дружеството, което се установява от разпита на св. Мариян Любенов. Съдът отчита обстоятелството, че св. Мариян Любенов е служител при ответника, което налага по – засилена критичност при оценка на показанията му (чл.172 ГПК), но кредитира показанията му, защото са последователни, логични и съответстват на събраните доказателства (разходни касови ордери). Обстоятелството, че работодателят не е снабдил със съставен от ищеца документ за предадените суми, в случая е без значение, след като за доказване на посоченото обстоятелства са събрани други годни доказателства, които обсъдени в тяхната взаимовръзка обосновават направения извод.

Предвид горното съдът приема, че след като е предал за лечение на ищеца сума в по – висок размер от претендираното обезщетение за имуществени вреди, вземането е погасено чрез плащане. При това искът за обезщетение за имуществени вреди е неоснователен и следва да се отхвърли.

По разностите:

На адв. П.П., оказала безплатна правна помощ на ищеца на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗА (видно от представения договор за правна помощ и съдействие) следва да се присъди адв. възнаграждение съразмерно с уважената част от исковете или сумата от 884,09 лева (при

пълнен размер на възнаграждението в размер на 1556 лева съгласно чл.7, ал.2, т.4 ред. преди изм. ДВ бр.88 от 2022г. на НМРАВ).

Ответникът е поискал присъждането на разноски за адв. възнаграждение в размер на 3800 лева, за плащането на което са представени доказателства. Основателно е възражението за неговата прекомерност. В случая минималният размер на възнаграждението възлиза на сумата от 1556 лева съгласно чл.7, ал.2, т.4 (ред. преди изм. ДВ бр.88 от 2022г.) НМРАВ. Съдът отчита, че по делото са проведени две съдебни заседания, разпитвани са свидетели и вещо лице, правната и фактическа сложност на делото е средна в сравнение с други дела със сходен предмет. При тези обстоятелства съдът намира, че разноските за адв. възнаграждение на основание чл.78, ал.5 ГПК следва да се намалят до размер от 2000 лева (със завишение около 30 % от минималния размер). От така намалените разноски за адв. възнаграждение на ответника съразмерно с отхвърлената част от исковете следва да се присъди сумата от 863,64 лева.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да плати по сметка на Софийски районен съд сумата от 998,86 лева - държавна такса и депозити за вещи лица съразмерно с уважената част от исковете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Р.“ ЕООД, ЕИК **15, със седалище и адрес на управление : гр. С**, ул. „К**“, бл.64, вх.В, партер, да плати на О. Д. О., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, бул. „К**“ № 5, вх.В, ап.25 – адв. П.П., на основание чл.200 КТ сумата от 20000 лева – обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука от 11.12.2020г., при която е причинена полифрагментна фрактура на петната кост на левия крак, ведно със законната лихва от 11.12.2020г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния предявен размер от 35000 лева.

ОТХВЪРЛЯ иска по чл.200 КТ от О. Д. О., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, бул. „К**“ № 5, вх.В, ап.25 – адв. П.П., срещу „Р.“ ЕООД, ЕИК **15, със седалище и адрес на управление : гр. С**, ул. „К**“, бл.64, вх.В, партер, за сумата от 207,40 лева – обезщетение за имуществени вреди от трудова злополука от 11.12.2020г., изразяващи се в разходи, свързани с болничен престой и платени средства за консумативи – поставени остеосинтезни материали.

ОСЪЖДА „Р.“ ЕООД, ЕИК **15, със седалище и адрес на управление : гр. С**, ул. „К**“, бл.64, вх.В, партер, да плати на адв. П.З.П., адрес : гр. София, бул. „К**“ № 5, вх.В, ап.25, на основание чл.38, ал.2 ЗА сумата от 884,09 лева – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА О. Д. О., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, бул. „К**“ № 5, вх.В, ап.25 – адв. П.П., да плати на „Р.“ ЕООД, ЕИК **15, със седалище и адрес на управление : гр. С**, ул. „К**“, бл.64, вх.В, партер, на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата от 863,64 лева – разноски.

ОСЪЖДА „Р.“ ЕООД, ЕИК **15, със седалище и адрес на управление : гр. С**, ул. „К**“, бл.64, вх.В, партер по сметка на Софийски районен съд на основание чл.78, ал.6 ГПК сумата от 998,86 лева – разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____